

"אורות הפרשה" עלון פרשת השבוע כיתה קטנה אבל גדולה!

בס"ד ♦ שבת קודש פרשת מטות – כא' תמוז תשע"ד ♦ עלון 107

"מטעי עצי פרי על אדמת קודש
יפריחו תקוות דור דורים"

העלון יצא לעילוי נשמת חיילי צה"ל שנפלו על קידוש השם הי"ד

שליחות חינוכית

כל מה שבא בכח הטבע, והוא "תחת השמש" לפי הנהגת הטבע והמזל, הוא לעולם מתהפך ומשתנה ואין לו קיום לעולם, לכן עת ופגע יקרה כפי שינוי העיתים.

אבל מתנה הבאה בכח התורה, שהיא "למעלה מן השמש", ואינו בכח הטבע, הוא קיים לעולם [שפת אמת, מטות תרנ"ח]

פן נוסף בפרשתנו לחינוך האדם הבהול.

דע: בחלוציות בלבד לא די. לחינוך החלוצי יש להוסיף חינוך תורני - לימוד וחינוך של תורה ומוסר אלוקי. בפרשתנו מופיע במפתיע ומקבל נחלה גם חצי שבט המנשה שלא דרש ולא בקש בכלל את נחלתו בעבר הירדן, משום שהתורה מלמדת ומנחה את האדם לעמוד גם בנסיונות העוני וגם במכשולות העושר.

אומר מרן הנצי"ב מוולוז'ין: "בראות משה רבינו ע"ה את מצב העניינים (הסיכון של ההשתקעות ברכוש), השתדל להשפיע על בני התורה - "מני מכיר ירדו מחוקקים" - שיתישבו גם הם בעבר הירדן וישפיעו שפע של תורה על בני גד ובני ראובן. ועל כן אמר משה: "ולמכיר נתתי את הגלעד". וזהו מה שכתבו בירושלמי: "חצי שבט המנשה ביניהו.

רק שילוב של שני אלה:

חלוצי הצבא, חלוציות שהיא מסירות נפש, ותורה המבטאת אידיאלים תורניים, שניהם עשויים להציל מסכנת הידרדרות, מהמקנה הרב.

למשפחת כיתה י/3 שלוחה ברכת שבת שלום

יו"ל ע"י כיתה י/3 ישיבת ירושלים לצעירים מחזור מ"ט תשע"ג כל הזכויות שמורות

כאשר נפטר ר' יהושע שטמפפר ז"ל, שהיה אחד מחשובי המושבה פתח-תקוה, נערכה לו הלווייה המונית. מרן הראי"ה היה ראשון המספידים, ו"בקול גדול ובבכי נורא הרים עליו קול נהי, ופיו המפיק מרגליות ודבריו המסולאים בפז הסבו בכי גדול ונורא", כפי שמתואר בעתון 'החבצלת' מאותם ימים.

בתוך דבריו אמר הראי"ה כך:

"עתה, כשספינת היהדות טרופה. עתה, שלמרות שמחתינו על רוח החיים שנסובו בהישוב, למרות זה עלינו להגות נכאים בראותינו כי במושבה עברית כזאת נמצאו בין הכוחות החדשים, משהו חמץ בפסח, ועוד נמצאו בין סופרי העתונים הלועגים על העומדים בפרץ בדבר הרע הזה, עתה - כמה נצרך לנו אנשים כהמנוח, אשר היה עשוי לבלי חת להגיד לפורצי גדר פשעם בפניהם ולגעור בהם ולעמוד בפרץ, עתה עלינו לבכות כי אבדו לנו כלי מלחמה..."

[החבצלת, תרס"ח].

משנת - הראי"ה זצ"ל

"איש כי ידר נדר לד' או השבע שבועה לאסר אסר על נפשו לא יחל דברו ככל היצא מפיו יעשה"

חידוש נפלא מביא לנו הרצי"ה בשם אביו מרן הראי"ה:

"בהא דאמרינן [נדרים ח]: "האומר אשכים ואשנה פרק זה, אשנה מסכת זו - נדר גדול נדר לא-להי ישראל, והא מושבע ועומד מהר סיני הוא", ואין שבועה זו של התחייבותו עכשיו חלה על השבועה הקודמת מהר סיני. בא הגאון ר' משה שמואל גלאזנר זצ"ל ושאל את כגקאאמ"ר זצ"ל (מרן הראי"ה) מדוע לא תחול התחייבותו זו של עכשיו, המפורטת על אותו פרק ואותה מסכת, מפני ההתחייבות הקודמת של כלל לימוד התורה, והרי בהתחייבותו הכללית בשבועת הר סיני נתחייב על כלל לימוד התורה, ולא נשתעבד בהתחייבותו זו על פרק מיוחד ומסכת מיוחדת, ועל מה שנשאר לא מפורט בהתחייבותו הכללית הקודמת צריכה שפיר לחול זו התחייבותו המפורטת עכשיו של נדר ושבועה באותו פרק ובאותה מסכת. ואמר לו כגקאאמ"ר הרב זצ"ל שהרי הודיעונו חז"ל [ע"ז יט]: ש"אין אדם לומד תורה אלא ממקום שליבו חפץ", ולפיכך ההתחייבות מהר סיני ללמוד תורה מתקיימת דווקא במקום זה של חפץ ליבו, ואותה המציאות והשבועה של לימוד תורה שמהר סיני היא שייכת בחלותה על פרק זה ומסכת זו שהוא חפץ עכשיו, ויש לה לעכב את חלות התחייבותו החדשה המפורטת של עכשיו, שאין בכלל אלא מה שבפרט".

[הערות הרצי"ה על ספרו של אביו 'מצוות ראייה' על שו"ע, עמ' ריא].

העלון יוצא לעילוי נשמת בחורי הישיבה שנרצחו ערב ר"ח אדר ב' תשס"ח הי"ד